¡XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CARRER NOU, 45

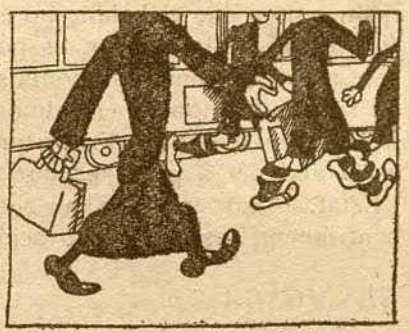
ANY III — NUM. 81
BARCELONA, 4 JUNY DE 1924

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

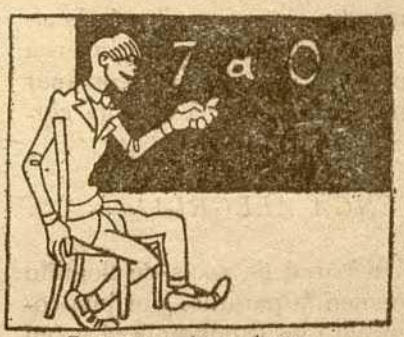
¡Quién lo había de decir!
En este mundo, señores,
hemos venido a patir.

Le subyuga el contrabajo
i Pentlan, en un momento,
inventa la sopa de ajo.

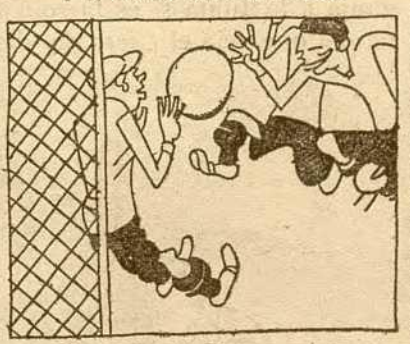
Con un misterio profundo
se embarcan cap a París
i se arrosa todo el mundo.

Zamora en tono sincero
asegura sin rubor
ganarán por 7 a 0.

Juega de medio Larraza,
mas es un medio con miedo
i no sap el que li passa.

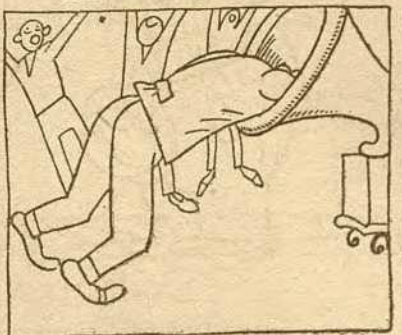
El portero italiano
bloca, para i entrebanca,
hierático i espartano.

Y Zamora, diligente,
con puños i «plongeones»,
engresca a toda la gente.

Juega de tirabuixó
Vallana, i rompe el empate
con un gol de trascantó.

I Corbinos de soslayo
de cabeza al aparato
sufre inconsciente un desmayo.

Retornan todos chafados,
tristes, graves i llorosos,
olímpicos derrotados.

15 CENTS.

La Assemblea del "Barça"

DESGRACIES DE FAMILIA — CONCURS D'ORADORS. — L'ESTAT DE COMPTES I ELS COMPTES DE L'ESTAT. — LA «MOSCA» MORTA. — EL «CORO». — DRAMA, COMÈDIA I SAINET. — «VAL MÉS UN BOIG CONEGUT...» — «EL TRIUNFO DE LA JUSTICIA». — EL PASTELL. — ERA UNA ASTRACANADA!... : : : : : :

El teatre «Nou» es va omplenar de gom a gom. No hi cabia ni un soci de l'«esquerra», que és una cosa tan petita que cap a tot arreu. El servidor es va enquibir on va poder, guardant l'incògnit, això sí, car de nassos postissos no en venen enlloc, i va esperar que comencessin.

Va sortir la Directiva i varen començar els *murmullos* i els *siseos*. El senyor Cardona avençà cap el prosceni i va recomanar calma. Molta calma i molta *cordura*.

«*VENGA ALEGRIA!*»

Un parell de socis de llomillo demanen la paraula. Tot just comencem i els espontanis ja volen passar al davant de la Directiva. Un «mosca» del prosceni, treient foc pels queixals i invocant el còlera i la dinamita, diu que vol parlar de totes passades. El *coro* s'engresca i comença la *juerga*. Per fi, en Noga ens llegeix la Memòria.

El senyor Torres Ullastres es destapa i ens explica que hi ha un vaixell que s'ha de portar a port desafiant la marinada i el mareig. El «mosca» del prosceni no hi està conforme i crida que és allí per parlar i que tant dret hi té ell com el senyor Torres Ullastres. Se sent un «té raó» apagat i el senyor Cardona invita al Secretari a llegir l'estat de comptes.

«*LAS CUENTAS DEL GRAN CAPITAN*» : :

El Secretari, més mort que viu, resa un parenostre i comença a llegir, preveient un èxit.

Cada vegada que diu 50,000 pessetes o 100,000 pessetes, l'Assemblea *ruge*, i quan diu que el servei de metge i farmàcia puja prop de 5,000 duros, li dediquen una ovació que ni al «Gallo».

Com que els ànims estaven excitats, per arranjar-ho diu que, per no pagar tants impostos, el balanç està falsejat. Els socis, quan senten que el balanç no és *fiel reflejo* de la realitat, es posen a cridar com endimoniats. El senyor Cardona, per calmarlos, es veu obligat a dir-los que es fa així per a poder estafar a l'Estat. Això engresca al soci contribuent i esclata una ovació.

EL «MOSCA»

El «mosca» del prosceni pregunta a la Junta si es fa solidària del que deia el *Ciero* del dissabte a la nit, respecte a la invitació que havia fet la Junta als socis de l'«esquerra» per a que repassessin els comptes, a la qual cosa aquests es negaren.

El senyor Amat arrufa el nas i diu que ells no se'n fan solidaris. El soci fa l'ullet tot satisfet i es mira als assembleistes, com volent dir: «Ho veuen? Ho veuen?»

El senyor Torres Ullastres li amarga l'existència. En to dramàtic li pregunta si els de l'«esquerra» dubtaven de l'honorabilitat de la Directiva, o no en dubtaven. El «mosca» va obrir uns ulls com unes taronges i va dir que segons el que entengués per honorabilitat, no.

El senyor Cardona, amb la mà al pit i l'esguard fit a les «bambulines», va exclamar:

—Es que d'honorabilitat, amic

EN CARDONA A L'ASSEMBLEA

—No sé què fer, si entrar o no entrar...
—Entri, que n'hi haurà per llogar-hi cadires.
—Oh!, és que jo sóc el president, sap?

«mosca», només n'hi ha una!!!

El «mosca» va afluixar i l'Assemblea seguí dintre de l'harmonia més perfecta.

CUA D'ORADORS

Com que tothom cridava i ningú s'entenia, el senyor Cardona va invitar a què fessin el favor de baixar a l'escenari i que fessin torn per a fer ús de la paraula.

L'escenari es va omplir com si s'hagués d'assajar una opereta amb *coros* d'*alabarderos*. Allò va espantar la gent. Si teníem d'escoltar a tothom, plegaríem al cap de vuit dies.

Un soci va culpar l'*Hado Adverso*. Un altre soci va donar la culpa als jugadors. En Surroca va fer un discurs que va resultar un «ciri» davant de gol. Un profà anava a parlar del que cobraven els jugadors, però tothom es va escandalitzar en bé de l'*amateurisme*.

RODAMENTS DE CAP

Si els tinc d'ésser franc, no recordo gran cosa més del que va passar. Recordo, sí, molt vagament, que al senyor Patxot el varen obsequiar amb una bronca de les que es dediquen als reflis que arbitren al camp de Les Corts. Recordo també que es va anomenar el doctor Segura i els viatges amb motiu dels desplaçaments. Si tant m'apreten, també recordaré un parlament del senyor Romuald Torres, que va cridar molt i no va dir res. Però després d'això, solament recordo l'acabament.

L'APOTEOSI

El senyor Cardona va proposar a l'Assemblea que s'aprovés per aclamació la candidatura formada pel senyor Gamper i uns senyors que estaven impressos en un paper groc.

L'Assemblea, al sentir això, es va escandalitzar.

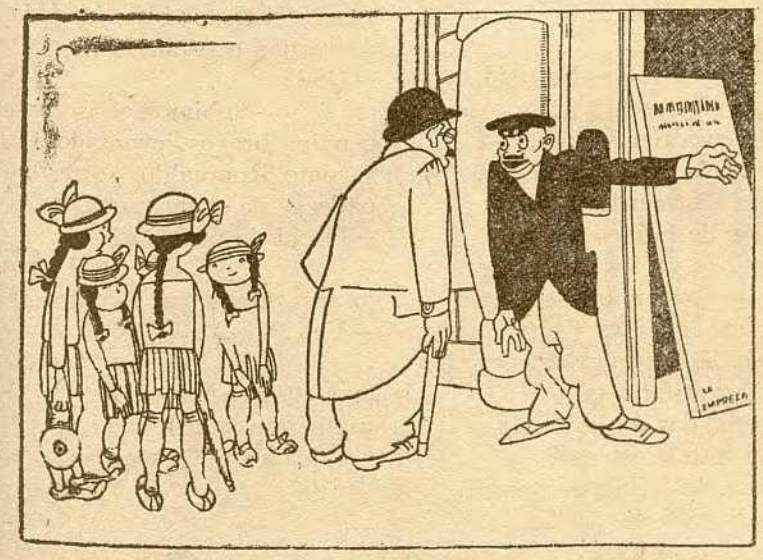
—No!! De cap manera!! Volem votació nominal!! *Fuera*!! *Que bailen*!!!

La «Penya Esquerra» va pujar a l'escenari i amb llàgrimes als ulls va dir que retirava la candidatura que havien presentat i que creia que el més convenient era donar la presidència al senyor Gamper i acceptar els individus de Junta que ell nomenés.

El senyor Gamper, que moments abans volia marxar, a despit dels desmais i collapses que hauria produït la seva guillada, va acceptar, dient que estava disposat a sacrificar-se una vegada més pel «Futbol Club Barcelona» i que nomenava als senyors del paperet groc.

Els socis que moments abans xiulaven, varen aplaudir; el senyor Romuald Torres i el «mosca» s'abraçaren... i *aquí no ha pasado nada*.

DOVA

A L'ASSEMBLEA DEL «BARÇA»

—Què li sembla? Hi puc entrar amb les nenes?
—Oh!, sí, senyor. Es un espectacle molt moral.
—Què és? Opera, sarsuela...?
—No, senyor; és sainet.

El diari d'un "As"

A l'anar a visitar el meu antic company de penes i fadigues, vaig rebre tan forta emoció, que de poc se'm trenquen els botons de la samarreta.

Figureu-vos que a l'obrir la porta de l'humil piset d'en Sargantana vaig trobar-lo estirat a terra (va volguer morir estirat com un bon porter) ple de sang i amb el cor atravessat per una esmolada navalla d'afaitar. En va m'hauria girat el cervell a cercar la causa d'aquell misteriós suïcidi si els meus ulls no haguessin anat a topar a una llibreta que hi havia damunt de la calaixera. En ses escobertes s'hi llegia *El diari d'un «as»*. Vaig córrer a fullejar-lo tot eixugantme una suor freda com una parada d'en Platko que se m'escorria cara avall. Deia així:

Dia 1 de gener.—Avui he començat la meva vida de futboler fent de porter. He parat dos penals i m'han passat cinc gols. El públic m'ha xiulat i m'ha aplaudit respectivament.

Dia 8 de gener.—Avui he estat de xamba. Totes les pilotes

han tocat a pal. Fins un penal i tot. El públic m'ha ovacionat amb entusiasme. Havem guanyat!

Dia 9 *id.*—Avui han vingut sis periodistes a interviuar-me. Fins en Cuscunilles ha tingut l'amabilitat de fer-ho.

Dia 10 *id.*—Avui el meu nom figura en totes les revistes deportives. N'hi ha que porten la meva caricatura i tot! No hi veig de cap ull!

Dia 16 *id.* — Avui he jugat contra un equip anglès de primera lliga. He fet vertaderes parades. No més m'ha fallat un plongeon! Hem empatat!

Dia 24 *id.*—Avui he jugat un partit de campionat. Per ara som els que tenim més punts.

Dia 25 *id.*—Avui ha vingut el president a dir-me que si guanyem el campionat del nostre grup, m'augmentarà mil peles de sou, em pagaria vuit sopars al Ritz, em compraria vint jerseis i un «Amílcar» més maco que el d'en Zamora.

Dia 1 *de febrer.*—Després de tota la setmana d'entrenament, he fallat! M'han passat deu gols! Havem perdut el campionat! El públic em volia matar! Oh! Fatalitat! Adéu augment de sou! Adéu sopars! Adéu jerseis i adéu «Amílcar». Em suicido, no puc viure...—JEP SARGANTANA.»

—

En acabar de llegir el diari, unes llàgrimes com pèsols em queien cara avall, mentre sanglotant em deia: Pobre Sargantana! Si tots els porters fessin com ell, ni que tinguessin 7 vides com els gats no en sortirien!

EL «SERENO» DE L'ALTRE BARRI

PROFESSOR
DE GRAMÀTICA

es necessita, que sàpiga escriure *Ugenio* amb *E* i *Clup* amb *b*.—Escriure a «R. C. D. Español».

Pobre "mosca"!

CONVERSA ENTRE UN «MOSCA» I EN DOVA (FILL)

—Salí del rovell de l'ou
como aquel que no hace nada
y al mundo per un forat
peguéle una llambregada.
Ah! Cruel destino fué el mío
y amarga mi desventura!
—Pues?...
—Joanet, ya tú lo sabes,
peligró...
—Qué?
—Mi cordura.
—Efigies de Satanás!
Es cierto?
—Serio peroro.
—Así, pues, perdiste el tino?
—Sí... Vulgarmente hice el loro.
—Cuenta, pues la duda acucia
mi pasión desenfrenada
para meter la nariz
donde no me importa nada.
—Yo era «mosca»...
—Mosca, tú?
—«Mosca», mas no vironera;
yo volaba por la Izquierda
y libaba en cafetera.
—Rara especie erais, a fe!
—Especie de no sé qué
que se cría dentro el marro
y se nutre de café.
—Psh! Sonrío...
—Sonreíd,
mas servíos escuchar,
que la cosa tiene miga.
—Bien, ya podéis engegar.
—Para distraer mis ocios
en días de jubileo,
cumplidos ya los preceptos
pues no soy un «mosca» ateo,
placíame ir a Las Corts
en pos de mil emociones,
para ver xutar a gol
y al refli dar mojicones.
Dicho esto, claro está
que era del «Barça» puntal,
socio *enragé* de verdad
y pagador puntual.
Mas viendo que los *scores*
resultaban enfermizos,
reclamamos contra los que
los recibían sumisos.
—Apruebo vuestra energía.
—Bien, dejadme proseguir.
Otros «moscas» como yo
probamos de discutir,
y pegando puñetazos
en el frágil velador,
nos tachamos de invencibles
de modo avasallador,
y con la cabeza erguida
amenazando al culpable
afilamos nuestras uñas
como la hoja de un sable.
—Y esgarrapasteis?
—No tal!
Procedimos con cordura
y en un papel virginal
formamos candidatura.
Pretendimos derrotar
a la Junta poderosa
mecidos por los arrullos
de un sueño color de rosa.
Ah, ilusos enlluernados!
Vana ilusión! Cruel encanto!
Creímos montaba tanto
Isabel como Fernando!
Así que abrimos la boca
surgió presto el desaliento;
hacíamos el ridículo
aun procediendo con tiento
y ante el temor bien fundado
de vernos acorralados...
—Qué?
—Subimos al escenario
con los brazos levantados,
y como Romualdo Torres
padecía de amargura...
—Decid de una vez!
—Llorando
lo abrazamos con ternura.
—Va...
—Sé lo que vais a decir,
mas ellos tienen más traza
y nos han sugestionado.
—Vaja quin paper d'estrassa!

DOVA (FILL)

La Federació Catalana, al canyet

(REMITIT)

Ciutat, 28 maig 1924.

Sr. Director del XUT!

Molt senyor meu: Molt he d'agrair-li em concedeixi un lloc en son humorístic setmanari, del quin en sóc llegidor conseqüent, per a donar-hi cabuda a les següents declaracions.

Amb mercès anticipades i desitjant-vos molts anys de vida, resto vostre afm. s. s. q. e. v. m.,

J. COMENGE

LA FEDERACIO CATALANA, AL CANYET

Aquest és el títol que encapçalà son article el Cònclave en el número passat d'aquesta Revista.

Com que en ell m'anomena a mi, em crec en l'obligació de fer certes declaracions, per a que els nombrosos llegidors d'aquest setmanari es facin capaços de tot ço que el Cònclave explicà la passada setmana.

Estàvem reunits, com quasi tots els matins, en el café «Royal», de la Rambla, en Boix, en Fontcuberta, en Mateu, altre senyor soci del «Barça», quin nom no em ve a la memòria, i el que firma aquestes mal forjades declaracions.

A nostres oïdes arribà la notícia de què la Junta Directiva de la F. C. C. F., no de Futbol Associació com ells diuen, havia acordat un vot de censura contra el senyor Boix, secretari del Comitè Regional, per haver admès al C. E. i S. de Figueres sense tenir completa la documentació (crec que els faltava el certificat de legal constitució, que en son poder el tenia ja el senyor Boix). ¿Que no se sabia, i quasi es tenia ja oblidat, que el C. E. i S. de Figueres feia ja molt de temps que estava legalment constituït?

Recordi's que en l'assumpte d'admissió de la Unió Terrassenca passà altra cosa per l'estil i tingueren d'admetre-la a viva força, i que, per cert, no era pas del seu gust l'abans dita admissió.

Llavors, els que som vertaderament amics d'en Boix, com és natural, férem els comentaris que humanament ens semblaren i criticàrem la nova gesta de l'actual Federació, que a la meva manera d'entendre no resol pas molts assumptes amb la imparcialitat que els casos requereixen.

Diu el Cònclave que vàrem parlar amb el senyor governador i això no és pas cert, ja que no hem tingut mai l'honor de parlar amb la nostra primera autoritat de res que faci referència a assumptes de futbol.

Diu també que diguérem al senyor governador de què s'havien donat dues mil pessetes a l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana. Si no ens entrevistàrem amb dit senyor, com podíem haver-li denunciat ço que diuen? El que sí vaig dir, i ho diré sempre, que els reglaments de la nostra Federació i

Dijous, 5 de Juny — A les 6

FUTBOL

Camp de Les Corts — A les 6

F. C. BARCELONA

Campió de Catalunya, contra

DUNDEE

de la primera divisió de la Lliga Anglesa

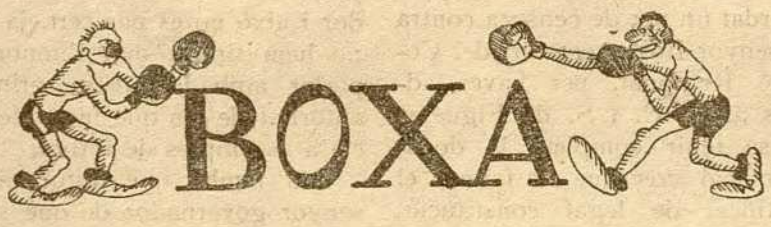
els de la F. I. F. A. prohibeixen en absolut donar cap subvenció a entitats que no sien deportives. Això ho critico i ho criticaré sempre.

Molts em titllen a mi d'antibarcelonista i diuen que tot el que el club degà fa ho trobo mal fet. Que n'estan d'equivocats!

El que jo trobo mal fet és que vagin per aquests poblets de la nostra terra catalana oferint equips del «Barça» per a la festa major del poble, a canvi de què els sia donada la delegació en blanc.

Crec que el temps em donarà la raó i els nostres *sportsmen* posaran a regir els destins del futbol a gent que sap el que és i no a quatre senyors Esteve que sols coneixen aquest viril esport des de la vinguda de l'«Sparta», de Praga, al nostre Estadi de Montjuïc.

A. Comenge

Ja tenim en Vitrià campió del pes mosca. El darrer combat que efectuà i que li valgué el títol, va ésser el millor, o un dels millors, de la seva vida de boxejador, aconseguint una victòria per K. O. al primer *round*, deixant a en Santamaria, el seu contrincant, veient visions i sense acabar-s'ho d'empassar.

En Verdú va ésser l'altre català afortunat que pogué arribar a campió de la seva categoria (pes mitjà), guanyant a en Caballero per A. P. («apallisamiento» *sangriento*), però rebent una surra de pronòstic.

Ara, cap a les Olimpíades, a veure si ens fan quedar com uns homes.

*
* *

A les «Arenas» ens hi vàrem avorrir com a ostres. Entre l'ensopiment dels primers combats i la soneta que hom tragina en aquella hora, amb una mica més ens hi quedem adormits com una soca.

Els organitzadors estaven una mica amoïnats. Allò no s'engrescava ni a trets. Nosaltres, des de la cadira de *ring* que l'empresa ens regala cada vegada, observàrem que no estaven gaire contents.

En Martínez, que va guanyar a en Lenkemans per punts, va ésser l'únic que aconseguí desensopir-nos, però ens desensopí perquè vàrem fer-nos un tip de cridar fins a quedar-nos roncs. No hi ha dret a declarar guanyador a en Martínez després del *reparto* de pinyes que va fer el belga. A les «Arenas» la *bronca* quedà registrada com una de les més formidables sentides en aquella plaça, inclòs les que es dedicaven al «Gallo».

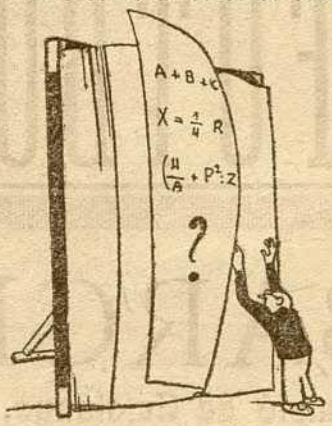
L'Alís va fer un paper ben trist enfront d'en Van Moroey i es va tenir de valer d'una pila de recursos per sortir amb salut de les envestides del belga. Tots plegats tornàrem a cridar com uns baladrers, però no ens valgué, car el combat fou declarat *match* nul.

Dels altres combats, sols els direm que en Rey va guanyar a en Monpó, que en Giménez i en Zaragoza feren *match* nul i el públic va protestar, i que en Sala va tombar a en Marco, però va tenir de guillar per què l'altre no li fes una cara nova.

Tot plegat una olla, vet-ho aquí.

EL FRARE DEL BARÒMETRE

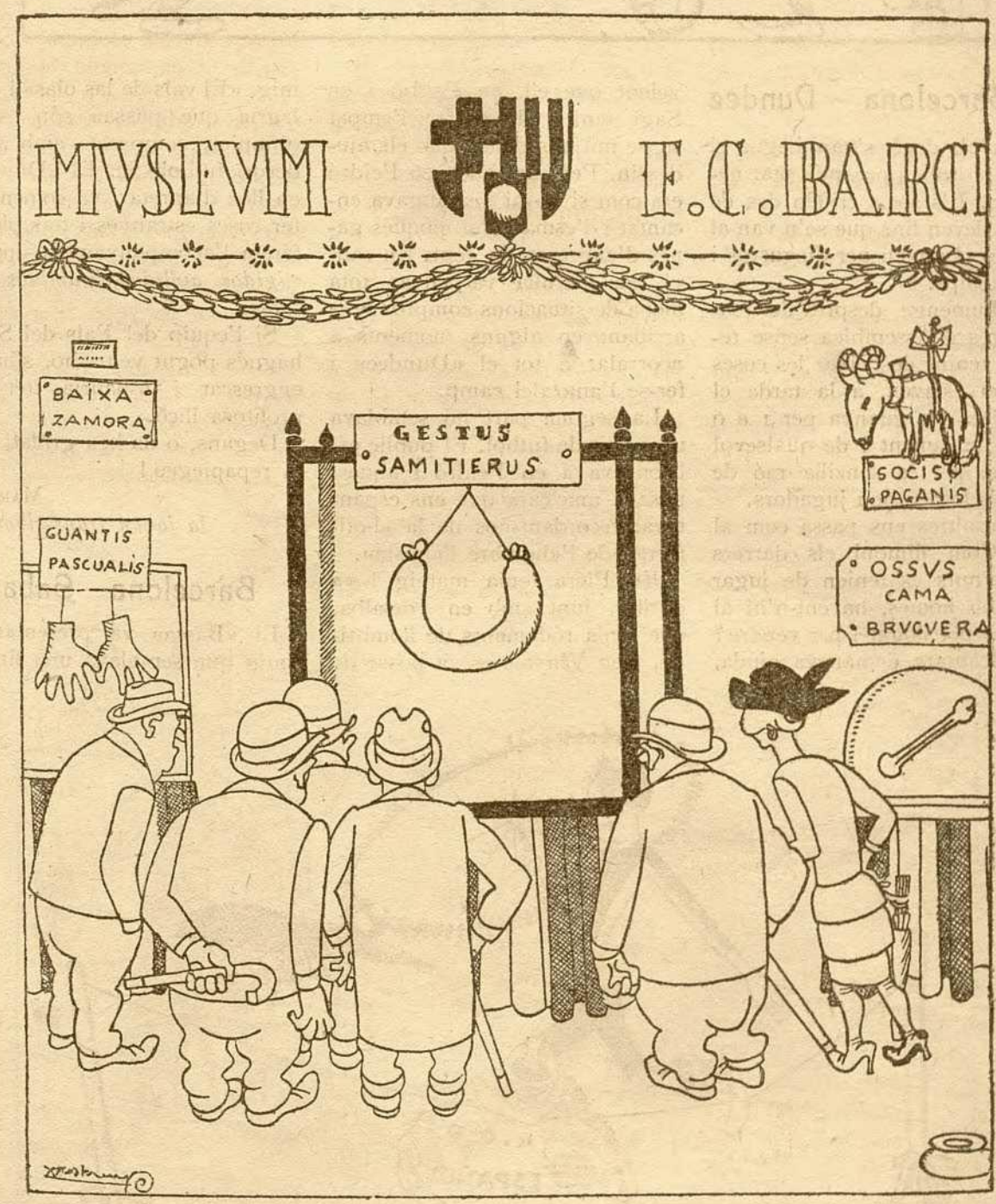

ELS COMPTES DEL «BARÇA»

Els socis.—No els entenem! No els entenem!

El secretari.—Això és el que volia la Junta!

VEINTE AÑOS DESPUÉS

—Era un jugador molt original!!!

FUTBOL

Barcelona - Dundee

Al club degà s'han begut el seny i no saben per quin mar naveguen. Els socis criden des de que es lleven fins que se'n van al llit i no guanyen per disgustos i contratemps.

El diumenge, després de quatre hores d'Assemblea sense resultat, tenint de deixar les coses tal com estaven, a la tarda el «Dundee» els guanya per 1 a 0 jugant malament i de qualsevol manera, per la senzilla raó de què sols tenien nou jugadors.

A nosaltres ens passa com al soci. Com dimoni els darrers vint minuts es tenien de jugar amb nou homes, havent-n'hi al «Barça» per llogar i per vendre?

L'Alcàntara demanava ajuda, veient que ell, en Peidró i en Sagi tenien de desfer l'empat sense mitjans d'atac que els ajudessin. Per altra part, en Peidró era com si no hi fos. Jugava encantat i d'esma i amb poques ganes d'engrescar la gent. En canvi, en Carulla va salvar tota mena de situacions compromeses arribant en alguns moments a acorralar a tot el «Dundee» i fer-se l'amo del camp.

La segona part no semblava un partit de futbol. El públic esbroncava a en Peidró i aquest posava una cara que ens espantava, recordant-nos de la «botifarra» de l'«hombre llagosta».

En Piera tenia mareig i va guillar, junt amb en Torralba, que tenia rodaments de llombrigo, i en Vinyals es va posar de mig. «El vals de las olas» i «L'alegria que passa» són esports olímpics, comparats amb aquell desori futbolístic. El «Dundee», en lloc d'apretar, va començar a fer coses estranyes i tots plegats férem l'acompanyament, imitant *rugidos, aullidos, bramidos* i *bufidos*.

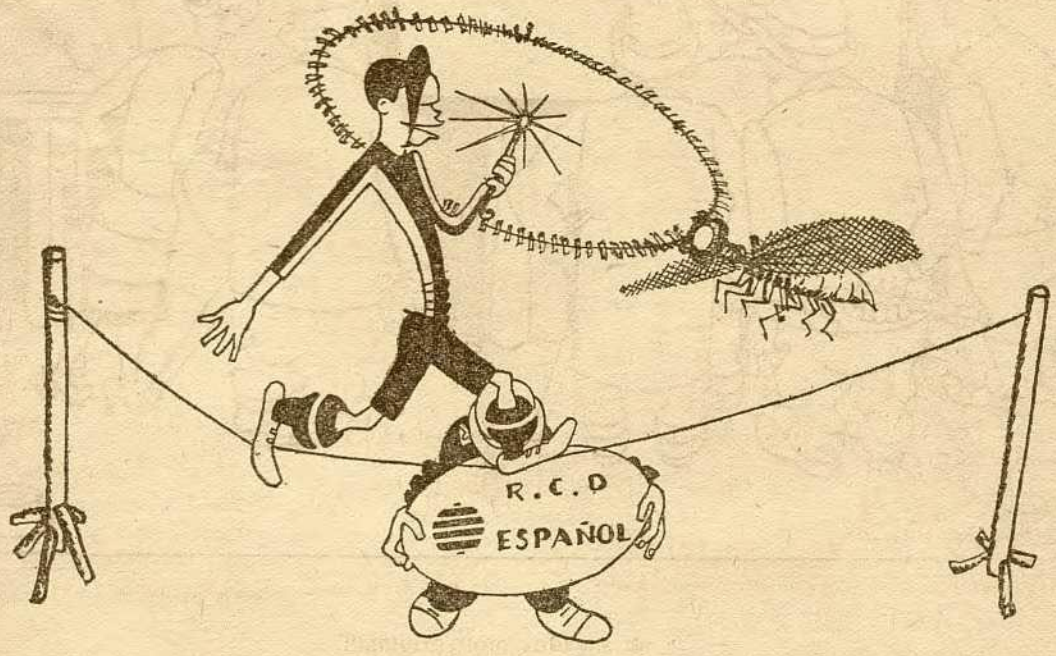
Si l'equip del País del Sidral hagués pogut veure-ho, s'hauria engrescat i n'hauria tret una profitosa lliçó.

Degans, o us heu grillat, o bé ja repapiegeu!

MARGOT,
la joven trans-siberiana

Barcelona - Sabadell

El «Barça» va presentar un equip que semblava una fira de

L'«Español».—No tinguis por, que si la «mosca» et fa caure, jo t'entomaré!

mostres. N'hi havia per a tots els gustos i de totes les qualitats: *desde el delantero altivo, al que pesca en ruin barca.* Quan els treballadors de la Torre de Babel es posaren a enraonar cada un amb un llenguatge diferent per càstig del Cel, aconseguiren entendre's per signes; però els jugadors del «Barça» ni per signes s'entenien el dijous passat.

L'Alcàntara va jugar de davanter-centre i a la segona part en Sagi i en Vinyalets ocuparen el lloc d'interiors. Però encara que tots plegats s'haguessin posat de porters, no haurien aconseguit guanyar al «Sabadell», que volia la copa de totes passades.

En Rossell, que feia de refli, ho va fer tan malament com va saber, i si de quelcom es preocupà, fou de què no li toqués el sol, arrambant-se a les tribunes tant com va poder.

En Solà, en Blanco i en Bosch varen treballar amb fe i *tesón*, aconseguint fer-se aplaudir força vegades.

Pel «Sabadell» foren els millors en Cabedo, en Sorribas, en Pastor i en Taché.

El tren de «Sabadell» va descarrilar, degut a l'excés d'entusiasme que portava.

X.

Europa - Birmingham

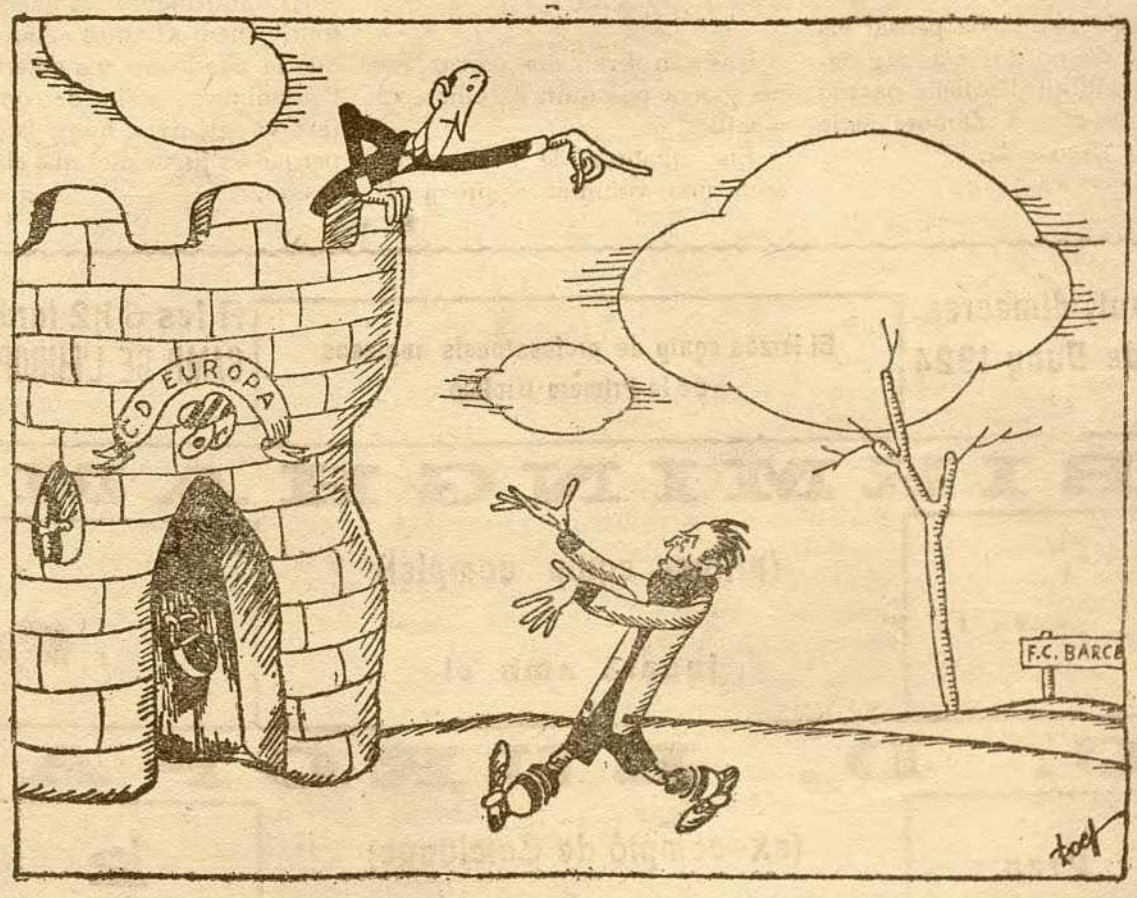
AQUELLES MITGES

El primer que els espectadors van veure quan el «Birmingham» va sortir al camp, van ésser les mitges de l'extrem dreta, unes mitges de «pepa» de deu que fan pensar tot seguit en l'efecte que farien portades amb unes sabates amb taló Lluís XV.

Aquelles mitges vermelles i blanques, que semblava que fes un any que no se les hagués canviat, van ésser com la carta d'identitat dels professionals. Al veure-les, tothom va respirar satisfet: Són els mateixos de l'any passat! Pobre Jaumandreu!

L'ESTIL UNIC D'EN JAUMANDREU : :

De tots els jugadors de l'«Europa» el que es va distingir més fou en Jaumandreu, primer per aquell jersei verd que va estrenar, que feia fer l'efecte d'una granota posada a *goal-keeper*, i després per les parades que va fer diumenge. No es pot demanar

LA TORNADA D'EN PELAÓ

Pelaó.—Ja torno a ésser aquí, *convicto y confeso.*

Mates.—Entra d'amagat, perquè les damiselles gracienques t'esgarraparien!

un estil més depurat que el del *joven guardameta*.

Va ésser a la primera part quan va fer la parada *cumbre*, no per lo difícil de la pilota, sinó per la netedat amb què va deturar un xut alt dirigit a l'angle per l'interior esquerra.

En Jaumandreu va parar per un moment de cridar (cosa que va fer tot el partit), va clavar els peus junts a terra, tirà el llombrigo endarrera, tregué pit, es posà de puntetes, aixecà els braços, i així, molt seriós, com si cités al *toro* per clavar *banderillas*, sense moure's ni respirar va deturar la pilota.

Fins els anglesos van quedar embadalits. No es podia demanar més estil. Tot el classicisme d'un atleta de les antigues olimpíades gregues no superaria el que en Jaumandreu va servir-nos en aquella parada.

Ara sols ens queda pensar els dies que deuria dur d'assaig davant del mirall d'aquella parada que ni el mateix Zamora seria capaç de superar-la.

EL GOL D'ORSAI

El millor gol del segon partit va ésser anullat per orsai. No vull analitzar si en Vidal tenia o no raó a l'anullar-lo. Sols vull fer-li present que aquell gol era el de la victòria, que per la forma en què l'Alegre el va aconseguir la majoria no va veure l'orsai, i que si alguna volta en Vidal es trobava en un cas similar a aquest, jo, i amb mi el Cònclave en pes, li aconsellem que no l'anulli.

Pensi sols en ço que li hauria passat si en lloc d'ésser l'«Europa» i l'Alegre els que van marcar el gol, arriba a ésser un altre equip i un *mago del balón* els que l'aconsegueixen. Si en Vidal arriba a tenir l'atreviment d'anullarlo, a hores d'ara ja n'haurien fet *picadillo*.

ELS PARTITS

Ens van servir dos partits que no sabem pas quin escollir com a millor.

Els jugadors de l'«Europa», amb una voluntat a prova de bomba, van jugar dos partits que difícilment superaran.

Els anglesos es van trobar amb què, així com l'any passat feien el que volien, enguany han tingut de suar per tal de què no els guanyessin, lo qual va fer que podéssim admirar tot el gran joc que posseeixen els virtuosos del «Birmingham».

ELS «SCORES»

Els *scores* dels dos partits van ésser nuls; dos a dos i un a un, no donen la victòria ni als uns ni als altres. Amb tota seguretat avui veurem quin dels dos s'emporta la victòria, que, després dels dos empats, és de preveure que serà dificilíssima.

QUICOFF-PLONGEON

Martinenc - Terrassa

El «Martinenc» ha quedat definitivament al grup «A», i com que la passió no ens enterboleix l'enteniment, tenim de confessar que va guanyar honradament i perquè va jugar més que el «Terrassa».

Avui, dimecres, 4 de Juny 1924

El famós equip de professionals anglesos de la Primera Divisió

A les 6 1|2 tarda
CAMP DE L'EUROPA

BIRMINGHAM

(primer equip complet)

jugará amb el

C. D. EUROPA

(ex-campió de Catalunya)

Preu de la entrada: **2 pessetes**

En Santpere va fer d'arcàngel i va treure del camp a en Vilar, en Barratxina, en Broto i en Massagué. Nosaltres, posats, els hauríem tret a tots menys els porters, i en Marcet i en Pallejà s'haurien pogut desafiar individualment, a veure qui feia més *plongeons* i a fer sortides perilloses.

Els egarencs es varen esverar i perderen la sang freda de bell començament. No capien les jugades i els seus atacs eren sense combinació ni mètode. Per acabar-ho d'adobar, l'Argemí no féu res de bo.

En Mariné va fer els dos gols de la victòria, fent una segona part espeterrant.

Nosaltres no som tècnics ni tàctics, això vostès ja ho saben, però de vegades n'encertem més que els altres. Es per això que ens atrevim a dir ço que segueix: El «Terrassa» el diumenge va perdre perquè l'emoció el va embargar. Es com un *charlatán*, que el dia que es vol declarar a la seva xicota no troba paraules per dir-li-ho, de tan emocionat que està. Al *charlatán* se li fa un nus a la gola i al «Terrassa» se li fa un nus als peus. Això, amb l'experiència es va perdent; la qüestió és no amoïnar-s'hi.

X.

Volta a les tres "províncies" de Catalunya

(MUTHEGRAMES REBUTS DEL NOSTRE ENVIAT ESPECIAL QUIM)

Primera etapa: Sans. St. Martí, Figueres, Tapis.

Ja som a Sans. Busco en Torres, i com que encara és fosc i no el conec, no el trobo. En Camps m'esperava i em fa honors. En *Chispa sin botones* ja té el «Ford» que amb maletes, paquets i roba usada tinc d'anar jo.

A cân Klenc punteja l'alba i un individu passa llista (deu ésser en Torres); diu que tindrà més èxit que el que ell mateix somniava. Jo tinc gana, i, com que no sóc a la llista, em sembla que la ballarem.

Toquen marxa; els burots registren el «Ford» i es pensen que jo sóc un porc vestit de senyor.

Marxem a vuitanta a l'hora; la gana no em marxa i les sabates em fan mal als peus.

Per fi ja som a St. Feliu, que donen als corredors, a canvi d'una firma, un quart de pardal, una truita d'un per sis, meló, raïm, etc.; a mi, sardines i pa sec. Les xamoses i esculturals «feliues» riuen de mi perquè vaig tan ben abillat; porto el vestit de la festa major i un clavell a cada trau.

Ja conec en Torres; fa firmar als nois; està molt atabalat; jo em faig la presentació i no m'escolta, car té molta feina i cap dels seus l'ajuda. Quan, però, l'han ajudat? Mai! Sempre ha sigut l'apòstol dels cops; sols l'ajuden quan hi ha tiberi. Són uns mals *hermanos*.

Ah! Els corredors van corrent. En Musió deu portar el cap; nosaltres no en veiem cap, perquè els portem molt avantatge *postrer*.

Arribem a Figueres, i quin èxit, fills de vostres mares! El mercat es plega *ipso-facto*; tanquen a cân Cusí i a cân Garida.

COMENÇA LA BATALLA

Jo vaig al castell i ja no hi ha ranxo; tinc gana i una pentinadora revinguda del carrer de la Presó em dóna recuit i pa tou; es pensa que «soc» vingut de Vilafant; em diu: «Taflic, que cirat que va!»; em faig acompanyar per un gos a casa d'un mecànic per a recollir notes agudes i m'acompanyen a cân Guillamet, que solament hi ha la Guillameta i no sap res de res. Deu saber qui sóc, perquè em convida a sidral.

En *Chispa* em guarda les pàfies i no sé on anar a dormir. No em volen fiar ni al «París», ni al «Comerç» ni a cà la Gravada. Passo la nit al Garrigall.

Ara dono *taba* a en Monturiol (l'estàtua) per esperar la sortida de la segona etapa. M'enyoro; trobo a faltar la tristor d'en Dova.—*Quim de l'orga, ex-torero.*

Figueres, és de nit, i *sin embargo* tinc gana.

*
* *

Segona etapa: Figueres, Empordà, Plana de Vic.

A la sortida no hi ha tanta gent com a l'arribada; es veu que són uns mandres. En *Chispa* té remordiment i em torna els quatre naps; es veu que se'm fa simpàtic i no vol cobrar el passatge. Ganga! Jo ja havia dit a l'amo que en valia quatre, i solament en valia un. Ja m'atiparé. A Banyoles no puc beure aigua pudenta ni puc veure l'estany.

En Janer es queixa que no es troba bé; no sé què diria si patís fam com jo.

Dels nostres, en Monteys és el que està més entrenat i... preparat. D'això se'n cuida un tal Alcalde.

A Olot, pa i trago. El Ros de cà la Quimeta em porta un plat de farro que em menjo al Parc.

Pugem a Santigosa, que és a

cinc mil metres del nivell del fons del mar negre; falta un llarg de roda per tocar el cel. El Taga assenyala pluja i en *Chispa* assenyala la font dels Pastors i jo hi bec aigua.

N'Otero (*mi madre, qué madriles*!) com es llença a la baixada per a pescar l'escamot d'un!

A St. Joan de les Abadesses no se'n veu cap (d'abadessa); hi ha uns vint mil badocs. En Pasolas es pensa que jo sóc la Marieta Picafort i en *Chispa* en Dunglas Fabricans. En Paret set caps ens vol portar les maletes; atravessem el riu Ter sense mullar-nos.

FIDELIUS

Raro ejemplar de la familia de jugadores de futbol, que tiene cariño al club. Vendo a precio de ganga. —Sr. Thaps. Museo de rarezas.

En Canti riu quan veu en Torres amb aquella llibreta d'anar a la plaça prenent notes *tenidas*. Jo solament ric perquè em sembla que va cohibit dintre de «sai».

A Ripoll en Xela ens veu amb les maletes i paquets de roba i es pensa que sóc en Frègoli.

La puja de Tarradelles i la de St. Quirze la pugen molt fàcilment. En Musió penca i no té «mai» ningú al davant.

Els altres van fent el que poden, com en Met de Ribes. L'aigua del Ter encara va riu avall.

A Vic està tot mobilitzat per l'arribada. Jo m'espero a la carretera per fer l'entrada d'incògnit, puix em coneixen massa.

Les classificacions ja les enviaré tan aviat com hagi llegit el diari.

Com a costum meu, vaig a dormir a la Plaça dels Bous. He comprat pans de pessic, llonganissa i botifarra. La quitxalla m'ha vist la botifarra i m'esvaloten. No sé qui es creuen que sóc.

***

Tercera etapa.

Em llevo a les deu i ja són fora; llogo una carreta de bous per a aconseguir-los, i la meva dida, que va a mercat, em veu tan desfigurat, que se m'emporta a Tona per a recriar-me a mitja llet.

***

Diumenge. No he pogut seguir més la cursa. Sóc a l'exposició. Quina arribada! Mai s'havia vist! L'arribada del Noi de Tona, de la «Golondrina» i d'altres personatges per l'estil, es queden curtes. Uns dos cents repòrters em destorben la tasca. El públic se'm tira a sobre i em diuen: «Jo he vist, i jo també», i jo els dic que amb les ulleres negres no he vist res. En Janer, per entrar primer, en fa una del seu repertori.

PINXO

a toda prueba, se necesita para recibir recados expresivos.—Redacció del XUT! de 11 a 12.

Ara, seriós. Aquesta volta tot l'honor és per en Musió i per als organitzadors, o millor dit, per en Torres, que és qui porta tota la feina. Els felicitem.

Un altre dia, fent grimègia i sidral, en parlarem més.

QUIM DE L'ORGA

F. C. BARCELONA

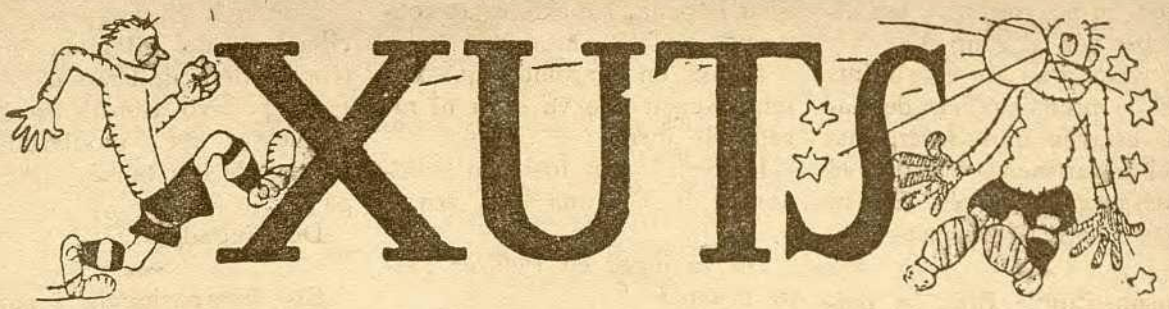
(Campió de Catalunya)

Contra

SEVILLA F. C.

(Campió d'Andalusia)

Dies 8 i 9. A les 5,30 CAMP DE LES CORTS

Corren rumors de què una colla de socis dimissionaris del «Barça» pensen fundar el «Centre Esportiu Barcelona», per a fer la guitza als cacics del club degà.

També fan córrer que tindran un equip de jugadors *amateurs* i que seria molt probable i molt possible que els capitanegés l'Alcàntara.

No hi facin mullader, que ja hem advertit que era un rumor.

〰

L'any vinent el campionat serà més divertit que el d'enguany.

S'admeten apostes a favor del «Martinenc», car és el club *favorito*.

〰

En Mates està engrescat amb el resultat moral i econòmic dels partits amb el «Birmingham». L'altre dia, dirigint-se al Secretari de l'«Europa», sense voler va fer un xisto:

—Senyor Abril, aquest maig hem fet l'agost!

〰

En Pelaó torna a l'«Europa», però en Maurici s'està guanyant les simpaties dels socis.

Vet aquí un altre problema.

Bordoy, ens sembla que tindràs companyia!

〰

En vista dels dies que fa que no se sap res d'en Sami, en Piera i en Zamora, s'ha posat en moviment a tota la policia de Barcelona per veure si es troben.

Corren rumors de què han sigut robats per l'*hombre del lobanillo*, autor de la desaparició de *las tres niñas de Madrid*.

〰

En Gràcia va a l'«Español». Aquesta és la última notícia que ens ha comunicat un espia-futbolistes que tenim a la Redacció. De totes maneres serà bo que no en facin gaire cas; pensin en aquella dita tan popular a la Mesopotàmia:

En Futbol, per creure-ho, veure-ho.

〰

En Peidró encara que hagi jugat amb el «Barça» ens asseguren que ja és a l'«Europa» i que a l'«Unió de Sans» l'estan esperant d'un moment a l'altre, encara que no ens estranyaria que el veiéssim molt aviat amb el jersei de l'«Español»; tot això si no fa cas de les proposicions que li fan varis clubs de la Indo-xina.

L'únic que per ara sembla que encara no és molt segur és si el campionat que ve el jugarà amb el «Gràcia».

〰

En Pelaó no es cansa d'elogiar a en Maurici. Ja el fa futur internacional olímpic i no sabem quantes coses més.

Ull viu, Pelaó, que qui juga amb foc...

〰

Els xicots del «Catalunya Nova», aquells que van desertar del «Barcelona» perquè els hi donaven una copa de filferro en comptes de plata, van jugar diumenge una copa del *Comité de las Fiestas de Mayo* amb l'«Artiguense», campió del grup de promoció, i la varen guanyar per tres a zero.

Si no arriben a marxar del «Barça» per anar a l'«Europa» i els fan anar a jugar la final, potser haguessin fet més bon paper que els «asos».

〰

Avui torna a jugar el «Birmingham». No hi ha dubte que després de dos empats i per allò de que *a la tercera va la vencida* guanyaran els uns o els altres.

El que hi comença a guanyar és el públic, que per menys quartos (dues pessetes) que els dos altres partits podrà veure el que sens dubte serà el millor dels tres partits.

〰

L'àrbitre del *pastel* «Terrassa»-«Martinenc» va expulsar a quatre jugadors per bruts.

Bruts, en un temps que ja tothom coneix el Sabó «Magna»? No ho comprenem.

〰

El «Terrassa» ha vist desaparèixer les seves illusions de passar al grup A en forma de dos gols, *falaces* i *arteros* que li va fer el «Martinenc».

Resignació, perseverància i a esperar l'any que ve, que serà un altre any.

〰

Teníem raó, o no? I doncs, que es creien que no ho sabíem?

Què va dir en Cardona a l'assemblea? Que ell ja se n'havia rentat les mans amb «Magna» i per lo tant que estava *limpio de polvo y paja*.

Això ja feia un mes que nosaltres els hi havíem dit que passaria; som uns trumfos!

〰

Els futbolistes de Sabadell sempre s'han mirat als de Ter-

rassa en un pla més alt; per alguna cosa són al grup A.

Per això ara, en els últims partits de promoció, els de Sabadell estaven tan interessats com el «Martinenc» en què el «Terrassa» no guanyés. Els hi haguessin pres la supremacia.

L'insubstituïble Boix ha deixat d'ésser insubstituïble. Allò de la «denúncia» li ha valgut que els seus companys de remenament de cireres el tiressin escales avall...

Nada menos que han acordat inhabilitar-lo per a sempre més, per a exercir càrrecs federatius.. Boix, ets a l'aigua; pel teu mal cap...

Ves qui farà cas de tu si no pots tallar el bacallà!

En Rosendet Pich està empipat...

Diuen que pren lliçons de boxa per a aixafar els nassos a algú...

Home! Avisa el dia, que hi anirem!

El senyor Cardona no se'n sap avenir d'haver passat, de cop i volta, de *prestigioso presidente* a soci núm. tants.

Ens hi juguem un peix a què, més que ell, ho sentirà en Noga.

No és tot u, oi?

Els del «Birmingham» aquest any no han pogut guanyar a l'«Europa».

En Mates s'ha tingut d'eixamplar dos dits els calçotets.

En Zabala i en Zamora es varen quedar a París per a apendre... Per a apendre la manera de gastar pàfies pagant un altre.

Tothom—fins els bilbaïns—reconeixen que en Larraza, *de triste memoria*, va tenir la culpa de l'eliminació de l'equip nacional a París.

El seu joc «cafeteril» va motivar la pana. En això estan conformes tots els autors.

Menys en Karomte, que diu senzillament que va estar al nivell dels altres.

Home! Jo que fos d'en Gamborena li feia una cara nova!

On va jugar en Pellicer l'altre dijous?

Quin club porta un uniforme amb els colors nacionals?

Misterio y nada más que misterio!

Els de l'«Español», en corporació, varen anar el diumenge al camp de l'«Europa» a aplaudir als nois d'en Mates.

Tindrem *entente cordiale*?

O era, senzillament, per a restar públic al «eterno rival»?

L'Alcàntara i sa esposa sortien l'altre dia d'una botiga de confeccions per a quitxalla.

Alcàntara, brometes a part, ja saps que se t'aprecia.

Que sigui l'enhorabona.

En Martínez Surroca va prometre parlar «clar i català».

Català, psh! passem-hi.

Però no va parlar clar.

Que equival a parlar en plata.

O en bitllets.

En Planas s'ha reconciliat amb els directius vells i amb els nous.

Ha actuat l'esponja de l'oblit i tornem-hi que no ha estat res.

I la «Penya Mosca», en ridícol.

En Sami afirma que a París, amb en Belauste i en Zabala, s'hauria guanyat de sobres.

Ves què sap en Sami!

Aquí no hi ha més intel·ligència que la d'en Garcia Cernuda i en Parajes!

En Maura diu que la culpa del «feio» olímpic la tenen els jugadors, i no els seleccionadors.

I té raó. Si haguessin seleccionat als del «Beguda Alta F. C.», «Atlètic de Prats de Molló» i «Deportivo Bordilense» i ho haguessin fet «monjardinescament», de qui hauria sigut culpa?

Dels jugadors!

Els internacionals espanyols no varen volguer, a Colombes, allotjar-se en unes vulgars barraques.

En Zamora en una barraca! Un senyor que fins té auto!

Trobem que no tenien raó. No són *fenómenos*? I on s'ensenyen els *fenómenos* sinó en barraques?

La nit anterior del match Itàlia-Espanya, molts dels nostres es varen entrenar assíduament a l'«Olympia».

Això és afició i lo demés romanços.

En Jaumandreu estudia per «as» i està ja en els darrers cursos.

El diumenge passat, contra els anglesos del «Birmingham», va lluir un estil, unes etxures i un braó, que si en Zamora hi hagués sigut hauria patit del fetge.

Sobretot, la parada del fanal, que va valer-li una ovació...

Noi, et veiem en automòbil!

Qui era que deia que ja s'havia acabat allò de les trampes electorals, de les rodes, el soborn, el fer votar els morts, etcètera, etc.?

Els que ho deien, badaven.

Havem rebut 264 cartes preguntant-nos si el doctor Segura encara és a París.

La veritat, no ho sabem.

Això, qui els ho podrà dir serà en Nogareda.

En Gamper ha encarregat onze casquets.

Suma y sigue.

En el tercer partit contra el «Birmingham», l'«Europa» hi posarà en Zabala i en Zamora.

Mal fet. Si guanyen, es deurà a n'els dos *asos* i si perden, als nou de l'«Europa».

A nosaltres la barreja no ens engresca.

〰

En Gularons debutarà aviat amb la «U. E. de Sans» car ja té la baixa de l'«Avenç».

No sabem la quantitat, ni ganes, però si ha sigut per millorar... primer és la retribució que la devoció.

〰

Al camp de Les Corts hi hagué soroll perquè varen acabar els suplents.

En aquella casa, la qüestió és que hi hagi soroll.

〰

Ens consta positivament que «el hombre llagosta» ha comprat una torreta al Figaró perquè hi vagi a viure la seva mare.

Ja era hora de què poguéssim dir quelcom de bo d'un xicot que sempre n'havíem dit mal.

〰

També ens consta positivament que el mateix «hombre llagosta» ha demanat oficialment la mà d'una xicota de Sant Sebastià, que no és cap millonària.

Això és un altre elogi pel nostre discutit davanter centre.

〰

Quan en Blanco va sentir que a l'assemblea un soci deia que ell no toleraria de cap de les maneres que els jugadors que jugant amb altres equips s'havien distingit com antibarcelonistes, juguessin actualment amb el «Barça», va clavar-li una llambregada que amb un xic més el polveritza.

〰

En Gamper es volia retirar de l'assemblea, però els socis no li permeteren cridant com uns desesperats.

Un que seia al meu costat anava dient: comèdia! comèdia!

Home, per alguna cosa estàvem en un teatre.

〰

En Vidal va anular un gol de l'Alegre perquè estava orsai.

Es el comble de la pega! Un dia que fa un gol i encara li anulen.

〰

Aquest estiu no hi haurà mosques.

Les poques que quedaven varen morir el diumenge passat al teatre «Nou».

〰

L'Otero, després de l'arribada a l'Avinguda de l'Exposició, va dir-nos que si la seva protesta no tenia efecte, en una altra cursa en què prengui part es portarà l'*alcalde* de Santander com a *menager*, car creu que és la única manera de poder batre a en Monteys.

IMPRENTA COSTA: CARRER NOU, 46.—BARCELONA

Cap altre producte

ha sigut mai tan discutit, examinat, estudiat i jutjat com el modern i poderós

Sabó "Magna"

Pastilla verda 0'40 i 0'80 ptes.

A cada pastilla comprada la primera vegada, el comprador és un crític que la critica, un pèrit que la perita, un filòsof que la discuteix, un inventor que la estudia, un investigador que la examina i un jutge que la judica.

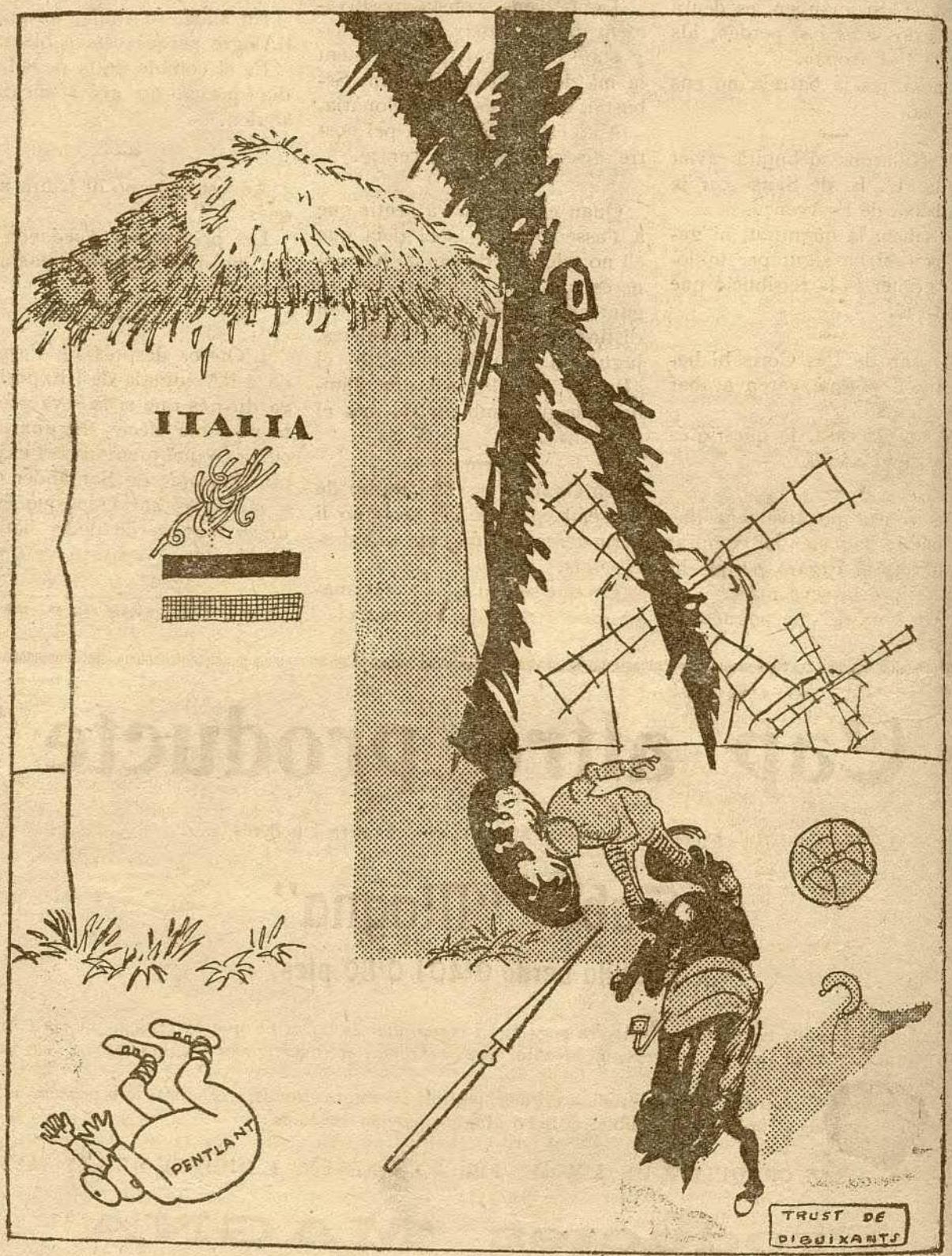
I després d'haver-la provat, estudiat, criticat, peritat, inventat, discutit, examinat, tots pensem unànimement que sens cap mena de dubte, el Sabó Magna, pastilla verda es:

LA MES GRAN CONQUISTA DE L'HOME PER A LA NETEJA I HIGIENE DE LES MANS

Productes "MAGNA"

Diagonal, 339, 1.º, 1.ª BARCELONA

L'AVENTURA DELS MOLINS DE VENT

Espanya a les Olimpíades